

[Paul Møller.]

som følge af skattefradragsreglens afskaffelse, men således at formueskatteskalaen reguleres nedad procentvis i overensstemmelse med det, der sker ved skattefradragsreglens ophævelse.

Vi siger altså ja til princippet, og vi går i gang med arbejdet på at udfylde rammerne for dette princip i den fremtidige lovgivning ud fra de synspunkter, vi allerede har gjort gældende i udvalget, og ud fra de synspunkter, jeg her har resumeret ganske kort. Vi har ført en diskussion i årevis om, hvorvidt vi skal have kildeskat eller ikke. Skal vi komme videre, må afgørelsen træffes, og vi er altså rede til at være med til at træffe den i positiv retning. Vi håber, at vi kan få indflydelse på den fortsatte udfyldning af systemet; kan vi ikke det, og vil flertallet ikke bøje sig for vore synspunkter, ja, da må vi naturligvis stemme imod den ikrafttrædelseslov, hvori alt det, jeg her har nævnt, til sin tid skal finde sin plads.

Ømann: Det stod jo klart, at det lovforslag, der blev fremsat, skulle undergå store ændringer. Det viste sig også, at det grundlag, opkrævningsreformen skulle virke på, virkelig blev et helt nyt og andet, men denne fuldstændige ændring af vilkårene fremgår ikke direkte af de ændringer af lovforslagets tekst, der er foretaget.

Dog fremgår den allervigtigste ændring, nøglen til hele reformen, nemlig afskaffelsen af skattefradragsreglen. Det er af afgørende betydning for kildeskattens funktionsdygtighed, at denne regel nu afskaffes og afskaffes helt. Vi fra vor side har bestandig fremhævet, at en kildeskattereform måtte ledsages af forenklinger. Der har ikke hidtil i skattedebatten været ytret nogen glæde over den forenkling og det meget betydningsfulde, der er sket her. Hr. Hilmar Baunsgaard kan i dag ikke få øje på, at der er noget fradrag til debat; men afskaffelsen af dette fradrag her er dog ellers det aller-væsentligste; det er det, som betyder, at marginalskatteprocenterne på nogle trin af skalaen kan nedsættes fra 90 til 30. Det vil man opdage ved de kommende års skateligning. Befolkningen vil mærke reformen, der vil ikke længere blive tale om de uhyrlige skattechok, for med skattefradragsreglen har vi også afskaffet de høje marginal-

skatter, der ganske vist gennem årene har hjulpet finansministrene til lidt større provenu, end der egentlig kunne tilkomme dem, men som har været overordentlig ubehagelige for skatteyderne og skabt en række hindringer for folks dispositionsfrihed. Det er dette, der er kernen i reformen, og det, der herved er opnået, har været alt for lidet agtet i den førte offentlige debat.

Den langt rimeligere skalaudformning, som skattefradragsreglens afskaffelse giver mulighed for, fremgår jo ikke af det ændrede lovforslag og ikke engang af den betænkning, som blev afgivet ved anden behandling, for den heri aftrykte skala skal jo ændres og reguleres i en heldig retning; således at procenterne bliver endnu lavere, fordi man nu også afskaffer skattefradragsreglen for kommuneskattens vedkommende. Trods de argumenter om udjævning mellem dyre og billige kommuner, som med en vis berettigelse har været anført, er der grund til at glæde sig over, at reformen er blevet ren og kompromisløs på dette punkt — også fordi, tror jeg, man herved gennemtvinger eller fremmer en løsning af problemet om kommunernes byrdefordeling. Men først og fremmest er det godt af hensyn til kildeskattens praktisering.

Det har under skaladrøftelserne været forudsætningen, at den skala, der er fremlagt, i princippet skulle anvendes for alle skatteydere, hvor det var muligt at gennemføre en selvstændig beskatning. Kildeskatten stiller et rent praktisk krav om, at der indføres selvstændig beskatning af hustruer med selvstændigt lønarbejde eller erhverv i det overvejende antal tilfælde. Af samfundsøkonomiske grunde må det være sådan, at i de tilfælde, hvor skatten kan virke motiverende, må skatten ikke afholde hustruer fra at tage arbejde; skatten må ikke fremkalde nogen fordrejning, når det gælder det frie beskæftigelsesvalg eller valg af tilværelsesform.

Men i denne forbindelse bliver det nok alligevel nødvendigt at se nøjere på enhedsskalaen i to relationer: nemlig om den rene særbeskatning for de lavere indtægters vedkommende giver tilstrækkelig rabat for udearbejde, og om den rabat, som den rene særbeskatning giver for de højere og de helt